

Дело T-417/04

Regione autonoma Friuli-Venezia Giulia

срещу

Комисия на Европейските общности

„Жалба за отмяна — Регламент (ЕО) № 1429/2004 — Земеделие — Обща организация на пазара на вино — Режим за използване на наименованията на сортовете лози или на техните синоними — Ограничение във времето на използването — Жалба, подадена от субдържавно образувание — Лично засегнати лица — Недопустимост“

Определение на Първоинстанционния съд (четвърти състав) от 12 март
2007 г. II - 644

Резюме на определението

*Жалба за отмяна — Физически или юридически лица — Актове, които ги засягат
пряко и лично*

*(член 230, четвърта алинея ЕО и член 249, втора алинея ЕО; точка 103 от
приложение I към Регламент № 1429/2004 на Комисията)*

II - 641

Разпоредбата, която ограничава до 31 март 2007 г. правото на използване на наименованието „Tosai friulano“, включена под формата на обяснителна бележка в приложение I към Регламент № 1429/2004 за изменение на Регламент № 753/2002 за определяне на някои правила за прилагане на Регламент № 1493/1999 по отношение на описанието, обозначаването, представянето и защитата на някои лозаро-винарски продукти, се вписва в общата рамка, установена от посочения по-горе регламент, който се прилага за всички оператори и за всички административно-териториални единици на Европейската общност.

Така тя се прилага към обективно определени положения и поражда правни последици спрямо посочени по абстрактен начин категории лица. Ето защо тя представлява мярка с общо приложение по смисъла на член 249, втора алинея ЕО и следователно е мярка с нормативен характер.

При все това такава мярка би могла да засегне лично определени лица.

Такъв обаче не е случаят с разпоредбата, предмет на спора, относно субдържавно образувание като Regione autonoma Friuli-Venezia Giulia.

Всъщност на първо място, твърдяното от това образувание качество на произ-

водител не позволява да се приеме, че то е индивидуализирано по начин, сходен с индивидуализирането на адресат на решение. Общото приложение, а следователно и нормативният характер на даден акт не се поставят под съмнение от възможността да се определи с повече или по-малка степен на точност броят или дори самоличността на правните субекти, спрямо които той се прилага в определен момент, доколкото прилагането се извършва на основание на обективно правно или фактическо положение, определено от акта във връзка с целта му. Забраната за използването на наименованието „Tosai friulano“ след 31 март 2007 г. обаче се прилага общо и за неопределен период от време по отношение на всички засегнати икономически оператори, а именно производителите на този сорт лоза и търговците на въпросното вино.

На второ място, общият интерес на определен регион — като образувание, компетентно по икономическите и социалните въпроси на неговата територия — от постигане на благоприятен за икономическия му просперитет резултат не може сам по себе си да бъде достатъчен, за да се приеме, че той е лично засегнат по смисъла на член 230, четвърта алинея ЕО.

На трето място, разпределението на законодателните и регулаторни правомощия в държава-членка се урежда само от конституционното право на тази държава и е ирелевантно от гледна точка на преценката на евентуалното засягане на интересите на определена административно-териториална единица от мярка на

общностното право. Всъщност в общностния правен ред държавните власти имат задачата да гарантират представянето на евентуални интереси, основани на защитата на националното законодателство, независимо от конституционната форма и териториалното устройство на съответната държава.

Освен това законодателните и регулаторни правомощия, които евентуално може да притежава публичноправно юридическо лице на държава-членка, различно от самата държава, не могат сами по себе си да му предоставят личен интерес да иска отмяна на една или друга разпоредба на материалното общностно

право, която не засяга обхвата на неговите правомощия, доколкото по принцип лицето, което притежава тези правомощия, не ги упражнява в свой собствен интерес.

На последно място, изискването за ефективна съдебна защита не може да доведе до отпадане на предвиденото в член 230, четвърта алинея ЕО условие лицето да бъде индивидуално засегнато.

(вж. точки 44, 47, 51—52, 54—55, 61—63 и 67)